

PROLOG

Mijn wekker gaat af, ik geef er een klap op en druk tegelijk op de spraakknop. ‘Vijf uur vijfenvijftig,’ zegt Stephen Hawking. Voor de zekerheid, zoals altijd.

Ik schuif het raam open en steek mijn hand naar buiten. Koel en mistig, maar niet te nat. Waarschijnlijk bewolkt. Ik schiet gedachteloos mijn kleren aan – sportbeha, hemdje, korte broek, hardloopschoenen – want al mijn sportkleding is toch zwart.

Behalve mijn sjaals. Ik laat mijn vingers erover glijden, voel aan de plastic labeltjes, peil mijn stemming. Ik voel me onzeker vandaag, dus kies ik er een die me tot steun kan zijn: de gele van katoen, met de smileys erop geborduurd. Ik sla hem als een blinddoek om mijn hoofd, met een glimlachje op elk van mijn gesloten ogen.

De opkomende zon voelt warm op mijn wangen, het moet dus in elk geval aan de horizon onbewolkt zijn. Ik doe de voordeur op slot en stop de koude sleutel in mijn sok. Waar het tuinpad op de stoep uitkomt ga ik rechtsaf en begin ik te rennen.

De drie blokken naar het sportveld zitten in mijn voeten, mijn benen en mijn evenwichtsorgaan geprogrammeerd. Na zeven jaar ken ik elke hobbel, elke barst, elke omhoogge-

komen boomwortel in de stoep. Ik hoef niet te zien waar ik loop, ik voel het.

‘Parker! STOP!’

Ik kom met zwaaiende armen tot stilstand, alsof ik aan de rand van een afgrond sta. Als er gisteren een graafmachine langs is geweest, is dat misschien ook wel zo.

‘Het spijt me, Parker.’ Het is de lijdzame brave-huisvrouwstem van mevrouw Reiche, die me vanaf haar voordeur toeroept. Ik hoor haar met rammelende sleutelbos over de oprit lopen. ‘Len’s broer is gisteravond gekomen.’

Ik probeer me niet in te beelden hoe ik tegen zijn busje op knal. Ik loop met uitgestoken armen vooruit, tot ik het koude, met dauw bedekte metaal voel. ‘U hoeft hem niet weg te halen, hoor.’ Terwijl ik omloop laat ik mijn vingers over de gladde auto glijden.

‘Natuurlijk zet ik ’m ergens anders. Als je terugkomt is hij weg.’

Als het busje achter me begint te grommen loop ik de stoep weer op en ren ik verder. Op de hoek wacht ik tot mevrouw Reiche de motor weer uitzet en ik kan horen of er iets aankomt. Ik hoor alleen kwetterende vogels, dus ik steek over.

Als ik de ketting van Gunther Field voel, ga ik rechtsaf. Veertien passen naar de opening, dan linksaf, met één hand iets uitgestoken voor het geval ik de afstand vandaag voor het eerst in jaren verkeerd beoordeel. Keurig erdoorheen, zoals altijd.

Het veld is meer dan honderd meter breed. Als er sinds gisteren nieuwe obstakels staan is de kans klein dat ik ze op één doorloop tegenkom, maar hoe gek het ook is om hier

hard te lopen, het zou nog gekker zijn om die verkennende doorloop over te slaan.

Na honderdtweënveertig passen ben ik bij het achterste hek. Niks bijzonders, alles veilig. Na een paar minuutjes rekken en strekken ben ik klaar voor het hardlopen. Vijfenzeventig passen in een rustig tempo, vijftwintig lopend naar het achterste hek, en dan weer terug.

Na vijf keer is het tijd om te sprinten.

Na zestig passen ben ik op vijftwintig passen lopen van het achterste hek. Dan vanwege de afwijking een stukje opzij en weer terug. Het is warmer dan gisteren, maar als ik erdoorheen snijd voelt de lucht koel aan. De ergste zomerwarmte duurt nog wel een paar weken.

Tien sprintjes, dan ben ik klaar. Na het oversteken jog ik terug, maar in de buurt van de oprit van de familie Reiche ga ik gewoon lopen. Ik hoorde haar wel de auto verplaatsen, maar het duurt altijd even voordat je iets onregelmatigs weer vergeet. Voorbij hun oprit ga ik weer hardlopen.

Zodra ik de voordeur open doe weet ik dat er iets mis is. Ik ruik geen ontbijt. Zelfs op cornflakesdagen is er geroosterd brood. In de keuken hoor ik slechts de geluiden van een slapend huis: de zoemende ijskast, de tikkende klok boven het fornuis, mijn ademhaling en, als ik mijn adem inhoud om beter te kunnen horen, mijn hartslag.

Ik loop naar de trap en bots in de gang ergens tegenaan. Ik hurk en voel papa, die in zijn flanellen pyjamabroek en een T-shirt op de grond ligt.

‘Papa? Papa! Alles goed?’

‘Parker,’ zegt hij, met een vreemd vlakke stem. Niet gespannen of alsof hij gewond is.

‘Ben je gevallen? Wat is er gebeurd?’

‘Weet je,’ zegt hij, nog steeds op een toon die helemaal niet past bij iemand die onder aan de trap ligt, ‘iedereen heeft geheimen, Parker. Iedereen is een geheim.’

En dan word ik wakker, zoals altijd, maar dit is precies wat er afgelopen 3 juni gebeurde, één week na het begin van de schoolvakantie en twee weken na mijn zestiende verjaardag.

Op twee dingen na dan. Ten eerste liep ik wel echt bijna tegen het busje van de Reiches op, maar op een andere dag, een paar weken later. En ten tweede lag papa niet onder aan de trap. Ik vond hem in bed, en hij was toen al uren dood.

EEN

Marissa zit te snotteren. Alweer.

‘En toen... toen... toen...’ Haar donkere stem klinkt bijna als gegrom.

Zelig. En ze is nog wel zo slim, behalve als het om Owen gaat.

‘Kunnen jullie niet met hem praten?’

Ik geef geen antwoord, en Sarah ook niet. We geven goede raad – gratis zelfs – maar we bemoeien ons er niet mee. Dat hebben we Marissa al ontelbare keren verteld, het zou verspilling van zuurstof zijn om het nog een keer te doen. We zullen moeten wachten tot ze vanzelf opdroogt. Tot de bel gaat kunnen we trouwens toch niks doen.

Vorig schooljaar herhaalde dit tafereel zich elke paar weken. Verder praatte Marissa nauwelijks met me. Ik weet niet eens precies hoe ze klinkt als ze niet jammert, snift, hijgt, zich in tranen en snot verslikt en hoognodig haar neus moet snuiten.

Iedereen schijnt te weten dat je andere zintuigen scherper worden als je niet meer kunt zien, en dat is ook zo, maar niet doordat ze beter worden. Je hebt alleen geen last meer van de verpletterende afleiding van alles wat je ziet. Mijn ervaring met Marissa bestond er daarentegen vrijwel uitsluitend

uit dat ik alle geluiden waar haar mond en neus toe in staat waren, tot in detail kon horen. Zo klinkt onbeantwoorde liefde voor mij. Smerig.

‘Parker? Kan jij niks doen?’

‘Dat doe ik al. Ik raad je aan een ander te zoeken.’ Ik wacht even, volgens het draaiboek, zodat ze me in de rede kan vallen.

‘Neeeee!’

Ik ben kampioen schijt hebben aan wat andere mensen vinden, maar van de onverschilligheid waarmee Marissa op een schoolplein vol mensen – op de eerste schooldag nog wel – een schreeuwende slijmfabriek nadoet, heb zelfs ik niet terug.

‘Marissa, moet je horen, zielsverwanten bestaan niet. En als ze al bestonden waren het twee mensen die elkáár willen. Jij wil Owen, maar Owen wil Jasmine, en dus is Owen jouw zielsverwant níét. Jij bent gewoon zijn stalker.’

‘Hè? Jasmine?’ Ik geniet van een moment van rust als deze informatie, die we haar in het voorjaar ook al hebben gegeven, haar even met stomheid slaat. ‘Zij is toch...?’

‘Ja, Jasmine valt op meisjes, maar ze heeft nog niemand gevonden, en dus is Owen zo stom om te denken dat hij nog een kans maakt. Dat hij achter haar aanloopt is dus maar een heel klein beetje zinlozer dan dat jij achter hem aanloopt. En weet je...’

Sarah klakt met haar tong en ik weet wat dat betekent, maar als ik eenmaal een bepaalde vaart heb kan ik niet meer stoppen, en zelfs niet afremmen.

‘... het enige wat Owen en jij gemeen hebben is dat jullie verliefd zijn op iemand die niet op jullie is, op iemand die

jullie niet eens kennen. Heb je woorden als “liefde” en “zielsverwant” of zelfs “relatie” eigenlijk weleens in het woordenboek opgezocht?’

De stilte die volgt is het perfecte voorbeeld van wat ik het ergst vind aan blind zijn: ik kan niet zien hoe mensen reageren op wat ik zeg.

‘Maar...’ Marissa snottert overvloedig, ‘als we samen wat meer...’

Gered door de bel. Zij en ik, allebei. Maar vooral zij.

‘Nee maar, als het PG en haar alziende geleidehond niet zijn.’ Het vertrouwde gekraai komt van links en gaat vergezeld van het geluid van een openslaand kluisdeurtje.

‘Zeg me dat zij haar kluisje niet pal naast die van ons heeft,’ zeg ik zogenaamd fluisterend tegen Sarah. ‘Ik bleek van de zomer allergisch voor PVP te zijn. Nu heb ik altijd zo’n EpiPen in mijn tas.’

‘O,’ zegt Faith met die bitse stem van haar, ‘dus ik ben PVP? Als in... Prinses... Prinses...’

‘Polyvinylpyrrolidone. Zit in haarlak, gel, lijmstiften en multiplex.’

‘Nou, volgens mij betekent PVP Prinses... die... Vreselijk Populair is.’

Ik val uit mijn rol en schiet in de lach. ‘Fay-Fay! Heb je die helemaal zelf bedacht?’

‘Ja, natuurlijk! Ik ben echt niet zo dom als ik eruitzie.’

De geur van kiwi-aardbei verraadt wat er komen gaat en

ik zet me schrap. Ik zou het een dikke knuffel noemen, als Faith niet zo'n magere lat was. Ik hou haar iets te lang vast en laat dan los.

'Heb je echt een EpiPen?' vraagt ze.

'Jezus, Fay,' zegt Sarah, 'weet je eigenlijk wel wat dat is?'

'Mijn neefje is allergisch voor pinda's. En weet je dat jij een verwaande, arrogante trut bent?'

'Ja, echt hè!' De beweging van lucht en het antwoord van Sarah maken duidelijk dat Faith ook haar een knuffel heeft gegeven.

'Niet te geloven hè, al die vreemden,' zegt Faith, die geen moeite doet om te fluisteren. 'Het is hier net een dierentuin.'

'Gelukkig bezetten zij ons,' zegt Sarah, 'en niet andersom.'

Klopt. Het plaatsje Coastview is te klein voor twee middelbare scholen, en dus is Jefferson nu dicht en gaat iedereen naar Adams. De gangen zijn zo vol met mensen die De Regels niet kennen – en dan heb ik het niet alleen over brugklassers – dat ik Sarah een arm moest geven om door de chaos bij mijn kluisje te komen. Het wordt nog een hele klus om zoveel nieuwelingen af te richten, maar ik hoef in elk geval niet een heel nieuw schoolgebouw te leren kennen.

'O jee, daar is er weer een,' zegt Fay, dichterbij en zachter, nu wel helemaal volgens Regel Twee, en ze omhelst me nog een keer. 'Het spijt me dat ik de hele zomer in Vermont zat. Je weet dat ik gekomen was als ik gekund had, hè?'

'Het gaat best, hoor,' zeg ik vlug, in de hoop dat het onderwerp daarmee is afgedaan.

'Zag ik jullie vanochtend met Marissa praten? Huilde ze?'

‘Nieuw jaar, hetzelfde gelul,’ zegt Sarah.

‘Zeg alsjeblieft dat het om een andere gozer gaat. Echt? Nee...’

In de stiltes stel ik me allerlei gezichtsuitdrukkingen, knikjes en opgetrokken wenkbrouwen voor.

‘Hebben jullie het daar de hele ochtend over gehad? Behoorlijk egoïstisch van haar... Wacht.’ Ik hoor dat Faith zich naar mij toe heeft gedraaid. ‘Weet ze het eigenlijk wel? Of heb je haar niks verteld?’

‘Tuurlijk wel,’ zeg ik. ‘Hé Marissa, terwijl jij de hele zomer om een of andere totaal onbekende zat te huilen is mijn vader overleden en mijn tante met haar gezin bij ons ingetrokken omdat wij een groter huis hebben dan zij.’

‘Ja?’ zegt Faith. ‘Verzin je dat nou net of heb je dat echt tegen haar gezegd?’

‘Jezus, Fay. Ik ben wel eerlijk, maar niet gemeen.’

‘Behalve soms,’ zegt Sarah.

‘Ik moet gaan.’ Ik klap mijn stok uit. ‘Met al die dombo’s die in de weg lopen ben ik wel even bezig om bij trigo te komen.’

‘Ze hebben haar toch een nieuw maatje gegeven?’ vraagt Faith aan Sarah terwijl ik de gang door tik. ‘Maar wie? Petra is toch naar Colorado of zo verhuisd?’

Ik ben blij dat ze over mijn maatje kunnen praten zonder dat het gênant wordt. Zij kunnen het niet zijn – Faith heeft het te druk (lees: is te populair) en Sarah is ongeschikt omdat ze in te weinig van mijn uitblinkers- en plusklassen zit. Maar er is een meisje van Jefferson dat hetzelfde rooster heeft en zij wilde wel, dus die keuze was snel gemaakt.

Ik zit nog niet op mijn in elk lokaal gebruikelijke plaats – rechts achterin, gereserveerd met een naambordje – of het begint al.

‘Dus jij bent blind?’

Ik buig me naar de onbekende jongensstem, die van de stoel vlak voor me komt. Laag, een beetje plat. De stem van een eikel, maar dat is in afwachting van meer bewijs nog maar een werkhypothese.

‘Weet je wel zeker dat je in de goede klas zit?’ vraag ik. ‘Wiskunde voor genieën is verderop. Dit is gewoon trigonometrie.’

‘Jij zit toch ook bij Kensington? Is het hier niet een beetje vroeg voor?’

Ik weet niet wat hij bedoelt of wie Kensington is. Misschien een leraar van Jefferson.

‘Hé, sukkel,’ zegt een jongensstem links van Eikel. ‘Ze is echt blind, hoor.’

Interessant. De tweede stem is zachter, en rustig op een manier die je niet vaak hoort bij iemand die plat pratende mensen beledigt. Hij klinkt bekend, maar ik weet niet waarvan.

‘Nee, bij Kensington moet je net doen alsof...’

‘Ik weet het, en ze geeft er geen stok bij. Trouwens, het is de eerste les van de eerste dag.’

‘Maar als ze echt blind is, waarom draagt ze dan een blindd...’

‘Echt gast, kop dicht.’ Harde woorden, maar vriendelijk uitgesproken.

Vandaag heb ik een sjaaltje van witte zijde gekozen, met een dikke zwarte X voor elk oog. Het was die of mijn hachimaki met in kanji *Goddelijke Wind* erop, maar ik wilde de nieuwen geen gemengde signalen meegeven. Het is hoe dan ook stom dat ik mijn vest thuisgelaten heb.

Ik draag meestal een versleten legerjack zonder mouwen, vol buttons die vrienden in de loop van de jaren hebben gemaakt of gekocht. Met leuzen als *Ja, ik ben blind, nou en?* en *Blind, niet doof, niet achterlijk!* en mijn favoriet: *Parker Grant kijkt ook zonder ogen dwars door je heen!* Tante Celia zei vanochtend dat ik al die mensen van Jefferson die me niet kennen ermee zou overdonderen. Ze had dus ongelijk. Ze móéten juist overdonderd worden.

Ik hoor geschuifel en het gekraak van hout en staal, en naast me ploft iemand neer.

‘Hoi Parker.’ Het is Molly. ‘Sorry dat ik te laat ben. Ik moest eerst langs de administratie...’

‘Als de bel nog niet is gegaan, ben je niet te laat.’ Ik doe zo achteloos mogelijk, maar wil haar ook duidelijk maken dat mijn maatje me alleen met bepaalde dingen in de klas moet helpen, niet met mijn hele leven.

‘Aha, dus jij heet Parker...’ zegt Eikel.

‘Ach gossie,’ onderbreek ik hem met mijn zoetste stem. ‘Dat heb je ontdekt doordat iemand me net zo noemde, hè? Daardoor weet ik jouw naam ook. Maar Eikel is niet zo aardig, dus dan noem ik je maar Ei.’

‘Ik heet...’

‘Sst!’ Ik schud mijn hoofd. ‘Verpest het nou niet.’

De stilte die volgt is het perfecte voorbeeld van wat ik